

SÄIMA
HARMAJA

OJA

SÄTEEN
JÄLKEEN

WSOY

Sateen jälkeen

Saima Harmaja

Sateen jälkeen

Runoja

Werner Söderström Osakeyhtiö

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖN
KIRJAPAINOSSA PORVOOSSA
1935

Näköispainos ntamo 2012

ISBN 978-952-215-208-4

Valmistaja:

BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

www.ntamo.net

I.

RIEMU.

Taas loistavina pilvet kulkuaan
käy yli ruskean ja kirkkaan maan,
ja mullan hohde sinipunainen
jää sydämeeni, mua sokaisten.
Mut silmin suljetuin ja kyyneltyvin
vain kuumempana läpi luomien
nään kevään mahdin ylimaallisen.
Saa tuskan värin aina riemu syvin.

LUMOUS.

Oi kuulautta näiden kevätöiden,
kun kaikki taivaan valo ikävöiden
maan päällä viipyy, hennomatta pois,
kun heleimmillään hymyy kevään multa,
kun puistot hohtavat ja arkaa tulta
säteilee ikkunat kuin lumotut ne ois.
Ui punertuen pilvet meren yli,
se syvään hengittää, niin kuultavana syli,
se, kirkas, taivaan armautta juo.
Hymyssä auerten en nähdä saata,
mi vettä, valoa, mi taivasta tai maata.
Jää pilvi rantaan, säde mullan luo,
ja siipi kantaa aavain ääriin asti.
Niin säde lienen, tuuli, lintunen —
Mut kesken kirkkauden taivaisen
maan kevään tuomet kukkii huumaavasti.

Ma mitä lienen? Miksi tänne jäinkään?
Min lumouksen silmissäsi näinkään?
Mua mikä sitoo? Valo aaltoon vaipuu,
yö kevään, nuoruus, rakkaus ja kaipuu —
Mik' on tää murhe, joka ahdistaa?
Niin kaunis olet, taivas, kaunis, maa —

SIREENIT.

Oi katso, sireenit on puhjenneet!
Nyt hymyy joka pensas lumottuna,
ne verhoo herkkä, armas sinipuna,
ja kimaltelee kasteen kyyneleet.

Oi runsautta kukkaisterttujen!
Kuin läpitunkemina onnen täyden
ne hengittävät hennon tuulen käyden,
valossa tummuun ja himmeten.

Pois käännä kasvosi, sa uupuva
tään valon, lämmön, tuoksun kyllyydestä!
Ei ihmissydämesi ahdas kestä
näin tajuamatonta autuutta.

näköispainos ntamo 2012

9 789522 152084 >

www.ntamo.net